

РЕШЕНИЕ

№ 2404

гр. София, 12.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 19.03.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Георги Бозуков

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **1208** по описа за **2021** година докладвано от съдия Добромир Андреев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по касационна жалба на Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" против решение № 6878/02.12.2020г., постановено по адм. д. № 5458/2020г. на Административен съд–София-град. С решението дирекцията е осъдена да заплати на Е. С. Я. сумата от 600 лв., представляващи обезщетение за претърпени от него неимуществени вреди в периода 16.09.2019г.–16.06.2020г., от незаконосъобразното бездействие на администрацията във връзка с условията на изтърпяване на наказанието лишаване от свобода, като искът е отхвърлен до пълния предявен размер от 10000 лв.

Касаторът Главна дирекция "Изпълнение на наказанията" (ГДИН) обжалва решението в осъдителната му част, като неправилно, поради нарушение на материалния закон, съдопроизводствените правила и е необосновано – касационно основание по чл.209, т.3 АПК. Моли се обжалваното решение да бъде отменено в осъдителната му част, като се отхвърли предявеният иск.

В съдебно заседание Касаторът, редовно призован, не изпраща представител. С писмено становище поддържа изложеното в жалбата и претендира разноски.

Ответникът, редовно призова, явява се лично, като моли решението на АССГ да бъде оставено в сила.

Представителят на СГП дава мотивирано заключение, че касационната жалба на ГДИН е основателна.

Административен съд София - град, в настоящия състав, намира, че касационните жалби са подадени в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, и са процесуално допустими. Разгледани по същество, са неоснователни.

С обжалваното решение Главна дирекция "Изпълнение на наказанията", С. е осъдена да заплати на Е. С. Я. обезщетение за неимуществени вреди в размер на 600 /шестстотин/ лв. за периода 16.09.2019г. – 16.06.2019г. от поставянето му в нечовешки и унижителни условия, изразяващи се в бездействие на администрацията да отстрани теч чрез ремонт в спално помещение № 1 на II група в Затвора С., като отхвърля иска в частта над 600 лв. до 10000 лв.

Съдът е приел, въз основа на събраните по делото писмени и гласни доказателства, че за доказано твърдението на Я., че в исковия период 16.09.2019г. - 16.06.2020г. в спално помещение № 1 на II група при условия на валежи е имало течове /деветмесечният исков период обхваща в по-голямата си част сезони, свързани с валежи/. Поради това съдът приел, че е доказано противоправно бездействие на затворническата администрация да отстрани течовете от тавана на килията чрез ремонт, какъвто е извършен едва в началото на м.юли 2020г. При този извод настъпването на неудобства, физически дискомфорт – предпазване от влага, която може да се отрази на здравословното състояние на ищеца, съдът възприема като обичайно настъпващи вреди за всеки човек, поставен в такава ситуация. Отчитайки всички обстоятелства в съвкупност, както и продължителността на периода от 16.09.2019г. - 16.06.2020г., съдът е намерил, че следва да определи обезщетение по справедливост, съобразно чл.52 от ЗЗД, като счел, че за този период и за доказаните претърпени неимуществени вреди сумата в размер на 600 лв. е справедлива и обезщетява в пълен размер ищеца. Над тази сума до общата предявена от 10000 лева искът е неоснователен и недоказан, поради което е отхвърлен.

Решението е правилно. Не са налице посочените от страните касационни основания. Решението е изцяло съобразено с материалния закон.

Обосновани са изводите на съда, че за процесния период ищецът е бил поставен в нечовешки и унижителни условия, изразяващи се в бездействие на администрацията да отстрани теч чрез ремонт в спално помещение № 1 на II група в Затвора С., в нарушение на чл. 3, ал. 2 от ЗИНЗС. Тези битови условия, дължащи се на бездействието на администрацията на ответника, обуславят основателността на иска.

Съгласно чл.1, ал.1 от ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вредите, причинени на гражданите и юридическите лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Разпоредбата на чл.4 ЗОДОВ предвижда обезщетение за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането.

Съдебната практика на националните съдилища и на Европейския съд по правата на човека в последните години е константна в смисъл, че наличието на теч в спално помещение № 1 на II група в Затвора С. вода кореспондират на понятието "нечовешко" и "унижително" отношение, като превишават целите на изтърпяване на наказанието. Поради това изводите за основателност на претенцията в частта за нарушение по смисъла на чл. 13 вр. чл. 3 от ЕКПЧОС са обосновани и се споделят от настоящия съдебен състав.

Държавата следва да гарантира, че лицето е задържано при условия, които са съвместими с човешкото му достойнство, че начинът и методът на изпълнение на тази мярка не го подлагат на мъки или изпитания, надхвърлящи неизбежното страдание, свързано със задържането, и че предвид практическите изисквания на лишаването от свобода, неговото добро здравословно състояние е съответно обезпечено. При преценяване на условията на задържането, следва да се вземат предвид кумулативните последици на тези условия и срока на задържането.

Поради това съдът правилно е приел, че в случая са налице всички кумулативно изискуеми предпоставки по чл.1, ал.1 от ЗОДОВ вр. § 48 ПЗР ЗИНЗС и чл. 284 ЗИНЗС за частично уважаване на исковата претенция. Правилни и обосновани в съответствие с доказателствата са изводите на първоинстанционния съд, че в настоящия случай е налице незаконосъобразно бездействие на администрацията на Затвора С. при осъществяване на административна дейност, налице са настъпили вреди за ищеца, които са в пряка и непосредствена причинна връзка с незаконосъобразното бездействие.

Настоящият състав намира, че в конкретния случай решаващият съд, изхождайки от конкретно събраните в хода на процеса доказателства, правилно е изтъквал както разпоредбите на закона, така и практиката на ЕСПЧ, отчитайки конкретните възражения и оплаквания на ищеца за характера на увреждането, степента и продължителността на причинените страдания и техния интензитет, както и предвид липсата на данни за настъпили вредни последици за него извън обичайните за лицата, поставени в такива условия, въз основа на което и след приложение на нормата на чл. 52 ЗЗД е определил размер на обезщетението по справедливост. Мотивираният извод на съда за частична основателност на иска е в съответствие с фактически установеното и със закона.

Предвид изложеното решение следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора не следва да бъдат присъждани разноски на страните по делото.

Водим от изложеното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК Административен съд София-град, II Касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 6878/02.12.2020г., постановено по адм. д. № 5458/2020 г. на Административен съд – София-град.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ 1.

2.